

Hoofdstuk 7

Kinderen van de zonde

De titel van dit hoofdstuk betekent niet dat we ook maar enig oordeel willen vellen over wie dan ook. Het komt ons niet toe om te oordelen over het leven van een ander! Wij willen alleen de feiten weergeven zoals we ze ontdekt hebben in het gebed in de loop van vele retraites.

Maar het is nu eenmaal de oergrond van die mensen die verwekt zijn zonder enig respect voor hun mede-scheppingschap met God: zij zijn de vrucht van een driftbevrediging of van een sterke verwerping van het vaderschap, hetzij door jaloezie, hetzij door onzekerheid over wie de vader is. We kunnen nooit genoeg beklemtonen hoe belangrijk het verblijf in de moederschoot is, hoe uiterst gevoelig en ontvankelijk de mens is vanaf zijn conceptie, en hoezeer de foetus getekend is door de liefde of juist door het gebrek aan liefde van zijn ouders.

Als ouders respect hebben voor het feit dat ze mogen meewerken met Gods scheppingsdaad, als ze langs de sacramenten de H. Geest ontvangen, als ze de burgerlijke en morele wetten van de samenleving naleven, zullen hun kinderen kunnen uitgroeien tot heel evenwichtige en respectvolle mensen.

Zelfs in een permissieve samenleving worden natuurlijke kinderen nog altijd met de nek aangekeken omdat ze ontvangen zijn buiten het huwelijk.

Ze zijn het gevolg van een vluchtige driftbevrediging, en hun diepste wezen is getekend door schuldgevoel, angst, schuchterheid en wat nog erger is, door een gevoel van onwaardigheid en schaamte.

Als een meisje ontdekt dat ze zwanger is, moet ze op een bepaald ogenblik haar ouders op de hoogte brengen van de gevolgen van haar gedrag: die gaan op heel verschillende manieren reageren op deze situatie. Hun eerste reactie is vaak "Wat gaan de mensen daarvan zeggen?" Anderen zullen woedend worden en als het meisje nog erg jong is gaan ze haar verplichten abortus te plegen, of ze zetten haar aan de deur alsof ze een besmettelijke ziekte heeft.

Hoe vaak zijn deze aanstaande moedertjes in hun tweestrijd niet in de steek gelaten door de vader die het hazepad gekozen heeft en weigerde zijn verantwoordelijkheid op te nemen.

Soms gaan de ouders tot een huwelijk verplichten: twee jonge mensen die op een onbezonnen ogenblik het hoofd er bij verloren hebben, maar die nog niet toe zijn aan die grote stap, die met overleg en na rijp beraad moet gezet worden.

Het kind dat zich aankondigt is een onwelkome gast, een pretbederver waar ze zo vlug mogelijk weer vanaf willen. Hoe moeten ze het tegen hun ouders zeggen? De foetus voelt dat alles en neemt al die emoties in zich op als een spons: de verwarring, de paniek, de weerstand, de verwerping, de weigering om hem te aanvaarden. Wat dit kind in de moederschoot ervaart is geen liefde, niet de waarachtige liefde die God in ieder mensenhart gelegd heeft om een kind als een geschenk te verwelkomen. Maar wel haat, bitterheid, verwarring, schaamte, zonde en een hele waaier van negatieve gevoelens waarin hij heeft gebaad.

Mensen die aldus ontvangen zijn, zullen gecomplexeed ter wereld komen, ze hebben als in een graf geleefd, ze excuseren zich onbewust voortdurend omdat ze leven, willen vaak liefde kopen op een kruiperige en bedrieglijke manier.

Ze zullen zich schijnheilig gedragen zolang ze niet van deze slavernij bevrijd zijn door het lijden en de verrijzenis van onze Heer en Redder, die ons het leven in overvloed is komen schenken en die wil dat wij leven van de vreugdevolle realiteit waarover het boek der Wijsheid spreekt:

*“Want alles wat bestaat hebt Gij lief
en Gij verafschuwt niets van wat Gij gemaakt hebt.
Als Gij het hadt gehaat, zoudt Gij het niet geschapen hebben.
En hoe zou iets in stand gebleven zijn,
als Gij het niet gewild hadt,
of hoe zou iets behouden zijn, dat door U niet was geroepen.
Gij spaart echter alles, omdat het van U is.
Gij Heer, die al wat leeft bemint. (W. 11,24-26)*

Ik ben het kind van de zonde

“Ik ben erg zenuwachtig op deze eerste retraitsdag. Het kost me veel moeite om te bidden. Ik vraag me voortdurend af wat mijn relatie tot de Vader is. Welke plaats heeft hij in mijn hart? Is dat de juiste plaats?” Ik voel hoe moe mijn ziel is en ik lees het psalmvers: *‘Mijn ziel vergaat van verlangen naar de voorhoven van de Heer. Mijn hart, ja heel mijn wezen roept tot de levende God’* (Ps 84,3)

Het is precies hoe ik me voel. Ja, ik verlang met heel mijn hart naar hem. Maar er is ook opstandigheid in mij, en angst en onrust. Ik zou de vrede willen vinden, maar het lukt me niet en de andere retraitsanten enerveren me.

Dan lees ik de volgende verzen uit de profeet Hosea 2,16-22: *“Weldra lok Ik haar weer naar me toe, zorg Ik dat ze weer naar de woestijn gaat en spreek Ik tot haar hart (...) Daar wordt ze weer gewillig, zoals in de dagen van haar jeugd (...)”* Als ik het gelezen heb, besef ik opeens dat ik het gevoel van een wees te zijn, diep in mezelf verdrongen heb. En ik begin God weer te ondervragen: *Waarom leeft dat gevoel in mij? Ik heb U toch al leren kennen als mijn vader, God? Ik wil u zo graag toebehoren en ik wil uw belofte tot de mijne maken: “Ik neem u als mijn bruid, voor altijd, als mijn bruid in recht en gerechtigheid, in goedheid en erbarming, als mijn bruid in onverbrekelijke trouw.”* (Hos. 2,21) Die woorden doen me goed, en toch is er ergens in mij een grote donkere wolk.

Ik herinner me dat de begeleidster tijdens haar inleiding had gezegd: *“Waarom proberen we altijd te ontsnappen aan Gods Liefde?”* Die vraag had me geraakt en nu vindt ze opnieuw weerklank in me, als de begeleidster zegt: *“Toen God in het paradijs aan Adam vroeg ‘Waar zijt ge?’ antwoordde Adam: “Ik hoorde uw stem in de tuin, en toen werd ik bang.”* Bij dit zinnetje schrikt mijn hart op.

Het is nacht, ik ben uitgeput. Ik wil niet lezen of bidden, maar ik vraag aan de Heer om te spreken langs mijn dromen. Ik vraag hem nog: *“Waar ben ik zo bang voor? Waarom verberg ik me? Waar is mijn schuilplaats? Toon het mij.”*

Tot mijn verbazing herinner ik me de volgende morgen zeer precies wat ik gedroomd heb. Ik was op reis met een heel grote bus en ik zei tegen iemand: *“Heb je die bus gezien, dat is een baarmoeder.”*

Ik herinnerde me de vraag die ik aan de Heer gesteld had om mij te tonen waar mijn schuilplaats was, en ik begreep dat hij op mijn vraag had geantwoord. Ik had er niet het minste idee van wat de redenen konden zijn waarom ik met een bus op de vlucht was.

Mijn moeder was zwanger van mij toen ze nog heel erg jong was en ze heeft mij niet gewild tijdens haar zwangerschap. In de zesde maand is ze bovendien in een gracht gevallen toen mijn vader haar achternazat en bedreigde met een groot kapmes, want hij wilde helemaal niet dat ik

geboren werd.

Toen ik twee jaar was heeft mijn moeder me afgestaan aan een andere familie en ze hoopte dat ik daar een goede opvoeding zou krijgen.

Maar toen ik vier jaar was ging dat koppel uit elkaar. Ik ben toen bij een van hun dochters gaan wonen die pas gehuwd was.

Ik ben vier jaar lang het enige kind geweest in dat jonge gezin. En ondanks mijn kwetsuren als verlaten kind begon ik me goed te voelen, want er was eindelijk iemand die me beminde. Tot op een dag de kleine Luis geboren werd, de koning van de familie, de zoon die men zozeer verwachtte, de eerste jongen, het eerste kleinkind en het eerste neefje. Alles was zorgvuldig in gereedheid gebracht om hem te verwelkomen, ook zijn naam en zelfs de dag waarop hij gedoopt zou worden. Aldus geraakte ik alweer mijn familie kwijt, want vanaf toen ging al hun genegenheid en aandacht naar hun eigen kind.

Twee jaar later kwam er een prinsesje bij, Maria Isabel, en alles verliep als voor het eerste kind: alles werd opnieuw in gereedheid gebracht. Ik was gekrenkt in mijn trotse hartje en ik ben dan maar gaan moedertje spelen over die twee kinderen: dat was voor mij het enige middel om duidelijk te maken dat ik er ook nog was.

Ik herinner het me heel goed hoe eenzaam en wantrouwig ik was als kind: al de vernederingen die ik moest ondergaan van andere meisjes in de klas omdat ik hun afgedragen kleren aanhad. Het werd ook hardop gezegd en iedereen wist dus dat ik al wat ik had gekregen had.

Al die gebeurtenissen herinnerden mij er voortdurend aan dat ik een verlaten en verstoten kind was, al van in de moederschoot. Het had mij allemaal kunnen ten gronde richten, maar de Heer liet me nu ontdekken waar de wortel zat: ik was een kind van de zonde. Het is precies daarom dat ik nee gezegd heb tegen mannen, nee tegen het huwelijk, nee tegen een gezin, een onherroepelijk nee tegen de hele wereld, en dat al van in de moederschoot. Dat heeft er mij onbewust toe gebracht om mijn schuilplaats te zoeken in een bus. Ik wilde op reis zijn, altijd maar onderweg zijn. En overal waar ik kwam, was ik op zoek naar een familie.

Eigenlijk zocht ik wat er in Gods Woord staat: recht en rechtvaardigheid, liefde, goedheid en erbarmen en onverbreekelijke trouw.

Ik had dat alles nooit ervaren, want ik kende het gevoel niet om bij iemand te horen, ik hoorde bij niemand en eigenlijk wilde ik ook niet. Deze keuze voor de dood heb ik gemaakt omdat mijn vader niet wilde geloven dat ik zijn dochter was, en daarom wilde hij niet dat ik geboren werd.

Mijn moeder stond mij dus af aan de familie waarover ik vertelde, en ze is me nooit meer komen opzoeken. Daarom heb ik mijn toevlucht gezocht in een bus, aldus kon ik ontsnappen aan mijn angst om gedood te worden. En vandaar al 32 jaar dat ik op de vlucht ben.

Toen ik probeerde dieper in te gaan op mijn relatie met Jezus als de Zoon van God, was ik helemaal ontredderd toen ik de waarheid zag. De Heer liet me die zien doorheen een fragment uit de Handelingen: *“Saul, Saul, ...Sara, Sara, ... Waarom vervolgt ge Mij? Ge treft uzelf hard door tegen te stribbelen... Ik ben Jezus die gij vervolgt...”* (Hand. 26,12-18)

- Heer, waarom vervolgt ik u?

- “Gij vervolgt mij opdat er u recht zou geschieden.”

- Maar ik zit u ook achterna en gij laat u door mij niet inhalen!

Waarom zou ik mij door u niet laten inhalen?

-“ Omdat ge bang zijt dat Ik u ga doden!”...

Ik ben net niet flauw gevallen. Al wat ik op dat ogenblik voelde in mijn hart was een groot vuur, ik kan het met geen woorden beschrijven. Ik zou nooit vermoed hebben dat Jezus in mijn onderbewuste voor mij een moordenaar was! Wat een afschuwelijke waarheid! Nu begrijp ik waarom mijn relatie met hem zo flauw was, ik zou zelfs zeggen ronduit slecht, ik zie het nu

allemaal zoveel klaarder.

Het kost me desondanks heel veel moeite om in het licht van Christus te zien dat ik al 32 jaar het gewicht van de zonde van mijn ouders op mijn schouders draag. En wat nog erger is: ik ben al de hele tijd op de vlucht en ik heb mezelf willen redden, ik heb mijn eigen redder willen zijn. Nu begrijp ik waarom ik hoogmoedig ben, waarom ik agressief ben en onafhankelijk, en hoezeer ik mezelf gemarginaliseerd heb. Ik heb heel dat afweersysteem opgebouwd om niet gedood te worden.

In mijn onderbewustzijn heb ik me daar voortdurend aan verwacht: dat ik gedood ging worden. Ik zie nu duidelijk waarom ik zo'n moeite had met de menselijkheid van Jezus: ik projecteerde op hem de menselijkheid van mijn vader, die mij wilde doden.

Ik vraag vergiffenis aan de Heer voor mijn hoogmoed, omdat ik mijn eigen redder heb willen zijn. Ik vraag vergiffenis voor mijn onafhankelijkheid. Ik neem Jezus aan als mijn Heer en de Redder van mijn leven. Ik weet dat hij me de genade zal geven die ik nodig heb om in mij het beeld van de mens, van het gezin en van de wereld te herstellen. Daarom wil ik getuigen dat hij de enige ware God is, een God die lééft!”

Een indringster

“Ik ben 47 jaar, ik ben 24 jaar gehuwd en ben moeder van twee dochters.

Zeven jaar geleden heb ik God leren kennen, daarvoor leefde ik als een echte heiden. Ik ben gehuwd voor de Kerk en heb mijn kinderen laten dopen, omdat iedereen dat deed, het hoorde tot de geplogenheden.

Vanaf het ogenblik dat ik Jezus wilde leren kennen en zijn stem gehoord heb, is alles heel vlug gegaan. Het Woord heeft mij onvoorstelbaar diep geraakt. Ik heb een bijbel gekregen van mijn bisschop, maar ik wist niet wat ik ermee aan moest, want ik begreep er niets van. Ik ben dan eens uitgenodigd op een bijbelwerkgroep, en toen ik daar een tijdschriftje van kreeg, bleek dat er in onze parochie ook een gebedsgroep was. Ik ben er dezelfde dag nog heen gegaan, al begreep ik ook daar niets van, maar een kracht stuwde mij om te blijven gaan. Gedurende drie jaar ben ik er elke week naartoe gegaan: ik luisterde wat er gebeurde en ik weende. Ik heb er erg veel geleerd, maar ben ook vaak in de war geraakt. Ik voelde dat de wereld hier op zijn kop stond, maar ik begreep het niet.

Geleidelijk aan heeft de Heer zich aan mij geopenbaard en mij de weg getoond die ik moest gaan om hem te volgen. En toch voelde ik dat er diep in mij ergens iets niet klopte. Ik ging al twee jaar elke dag naar de mis, maar ik kwam nooit tot persoonlijk gebed, soms kon ik wel bidden als het gezamenlijk was.

Op een dag vroeg men of ik in de gebedsgroep mee in het onderscheidingsteam wou komen. Men sprak er dikwijls over het persoonlijk gebed. Toen begon ik in te zien dat wat ik bidden noemde helemaal niet was wat de Heer van me wilde.

Als ik probeerde te bidden, voelde ik me niet op mijn gemak, ik wist niet wat ik tegen de Heer moest zeggen. Mijn lofgebed was geforceerd. Thuis als ik alleen was, probeerde ik wel te bidden als ik tijd had, maar als ik dat deed, begon ik al vlug weg te dromen en uiteindelijk zat ik vol schuldgevoelens.

Ik dacht toen dat het goed zou zijn om mijn huis te laten wijden. Dat is toen gebeurd, maar er veranderde niets. Ik ben dan maar heel dikwijls gaan praten met monniken, met priesters, maar al wat ze me over het gebed vertelden, bracht me nog meer in de war.

Ik zag, ik voelde Gods barmhartigheid, maar ik besepte ook dat ze in mijn ogen toch niet belangrijk genoeg was, ik ervaarde zijn liefde niet. Mijn innerlijke onrust groeide aan, zodanig

dat ik me zelfs negatief ging gedragen. Ik deed mijn uiterste best om God te behagen, dan zou hij toch naar me moeten luisteren en me liefdevol moeten aankijken. Zo dacht ik toch.

Uiteindelijk leed ik aan een diepe geestelijke vermoeidheid. Er was iets in me dat ik niet onder controle kreeg en tegelijkertijd had ik God zo nodig.

Ik was al verschillende retraites gaan volgen in de hoop daar een oplossing te vinden voor mijn probleem, maar de Heer had me nog niet getoond waar de schoen wrong. Tot ik op een keer een ignatiaanse retraite ging volgen met persoonlijke begeleiding.

In de loop van die retraite heb ik de Heer gesmeekt om me te genezen, ook al zou het me flink wat pijn kosten. Ik vermoedde dat ik me door een innerlijke verwonding ergens afsloot voor zijn liefde. Maar in zijn barmhartigheid heeft hij me al die kwetsuren getoond, die ik had opgelopen door gebrek aan liefde, en toen ik me daarover schuldig begon te voelen, heeft hij me in het diepste van mezelf laten kijken. Toen ben ik echt heel erg opstandig geworden naar hem toe en ik heb hem gevraagd: “Heer, maar waarom ben ik kwaad op u? Van waar die weigering in mij om me door u te laten beminnen?” Het antwoord kwam langs een woord van kennis: “*Indringster*”.

Ik heb de Heer dan gevraagd: “Welk mechanisme heb ik dan ontwikkeld om me te beschermen tegen uw liefde?” Het antwoord was: “*Traagheid*”

Mijn moeder was zwanger van mij voor mijn ouders huwden. Ik heb me vanaf het eerste ogenblik gevoeld als een indringster tussen hen, vooral naar God toe. Ik heb me verzet tegen mijn eigen ontvangenis want ze was de vrucht van een onverantwoorde passie. Ik ben er per toeval gekomen, en ik wilde er niet zijn want ik voelde me geminacht. Daardoor kon ik me niet openstellen voor Gods liefde en ook mezelf niet accepteren: ik voelde me schuldig omdat ik er was, ik vroeg vergiffenis om mijn bestaan.

Die plotse diepe ontdekking is het pijnlijkste moment geweest van mijn leven. God was daar verantwoordelijk voor en ik wilde hem woedend te lijf gaan. Ik ben nooit zo woedend geweest en ik gaf hem van alles de schuld: “Als gij zo wijs zijt, als gij weet dat dat zo’n zware gevolgen heeft die me van u verwijderd houden, waarom hebt ge me dan laten geboren worden in die omstandigheden? God, ik begrijp u niet!”

Heel die dag ben ik in de kapel geweest, voor het H. Sacrament, mijn hart vol bitterheid en woede. ‘s Anderendaags ging het beter, ook al was die woede nog niet helemaal geluwd. De begeleidster liet me psalm 139 lezen. Ik ben niet tot het einde geraakt, de woorden gingen me door merg en been.

De begeleidster stelde voor om het sacrament van verzoening en de ziekenzalving te ontvangen, wat ik gedaan heb. Vanaf dat ogenblik heb ik een diepe vrede en een groeiende vreugde ervaren. En uiteindelijk voelde ik me echt herboren.

Ik weet niet hoeveel keren ik sindsdien psalm 139 gelezen heb. En ik beseft hoezeer God me beminde, en ik voelde me zelfs bemind door hem van in der eeuwigheid.

Het was geweldig om te mogen ontdekken hoe de Heer zich aan mij geopenbaard heeft door me duidelijk te maken dat hij altijd aan mijn zijde heeft gestaan, dat ik nooit een moment zonder hem geweest ben. Hij heeft me altijd bij de hand gehad, want ik behoor hem toe.